

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI TÁM

NỖI LÒNG ĐAU KHỔ CỦA NGHI LÂM

Nguyên Định Nhân sư thái là người rất minh mẫn, nhớ dai, tuy bà bình thời rất ít khi ra khỏi am chiêu, nhưng những nhân vật các môn phái trên chốn giang hồ, chẳng một ai là bà không biết rõ. Tỷ như gã râu lởm chồm họ Dịch và gã mặt choắt họ Tề chỉ là những nhân vật hạng ba hạng tư trong võ lâm mà bà mới gặp hai người một lần là đã đoán ngay ra lai lịch cùng thân thế chúng.

Hắn tử mặt choắt rất lấy làm đắc ý đáp:

- Sư thái nói: Tiếng tăm bọn tại hạ lòng lấy như sấm vang tai cái đó thật không dám.

Lệnh Hồ Xung lại dè mạnh tay cho thanh kiếm ấn đầu hắn xuống thùng dầu rồi lại nói tay ra cười nói:

- Tại hạ ngưỡng mộ đại danh như dầu vào đây cả hai tai.

Hắn tử kia tức giận nói:

- Người!... người!...

Hắn toan ngoác miệng ra mà thóa mạ nhưng lại không dám.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ muốn hỏi các vị một câu vậy các vị trả lời thành thực cho nếu có chút đầu điểm thì cái tên "Trường Giang song phi ngư" sẽ biến thành "Du tằm tử lê thu".

Chàng nói xong lại ấn cho lão họ Dịch râu lởm chồm chìm xuống dầu.

Lần này hắn đã chuẩn bị không đến nỗi phải nuốt dầu vào bụng, nhưng dầu cũng theo lỗ mũi mà vào khiến hắn khó chịu không bút nào tả xiết.

Định Nhân và Định Dật sư thái không nhịn được phải tùm tùm cười. Hai bà cùng nghĩ thầm:

- Chàng thanh niên này tính ưa náo nhiệt đùa giỡn. Nhưng cái đó cũng là một phương pháp rất tốt để bức bách đối phương phải cung xưng.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Bạch Giao bang bên các vị cấu kết với phái Tung Sơn từ hồi nào? Ai đã phái các vị đến kiếm chuyện với phái Hằng Sơn?

Gã râu lởm chồm hỏi lại:

- Cấu kết với phái Tung Sơn ư? Sao lại có chuyện kỳ vậy? Bao nhiêu anh hùng phái Tung Sơn bọn tại hạ không biết qua một vị nào.

Lệnh Hồ Xung nói:

- A ha! Mới câu đầu đã nói dối rồi. Vậy phải mời các vị uống dầu cho no một bữa mới được.

Chàng lại đưa thanh trường kiếm ra đặt bằng bần lên đỉnh đầu đối phương ngập quá miệng, mũi, chỉ để cặp mắt, long lanh chuyển động coi rất thảm hại.

Gã họ Dịch này không phải là tay hảo thủ bậc nhất, song võ công cũng không đến nỗi kém cỏi, nhưng nội lực của Lệnh Hồ Xung cực kỳ hùng hậu đã vận ra thanh trường kiếm nặng hơn ngàn cân, chẳng khác nào phiến đá lớn đè lên đầu hán, khiến hán không tài nào nhúc nhích được.

Lệnh Hồ Xung lại nhìn hán tử mặt choắt hỏi:

- Các hạ nói đi. Các hạ muốn là "Trường Giang Phi Ngư" hay muốn làm "Du tằm nê thu"?

Gã họ Tề đáp:

- Đã gặp phải vị anh hùng như các hạ, dĩ nhiên không muốn làm "Du tằm nê thu" cũng không được. Có điều Dịch đại ca không nói dối đâu. Bọn tại hạ thực tình không biết đến những nhân vật phái Tung Sơn. Hơn nữa phái Tung Sơn và phái Hằng Sơn đã liên minh là một việc võ lâm chẳng một ai không biết. Như vậy khi nào phái Tung Sơn lại kêu đến Bạch Giao bang của bọn tại hạ đến làm khó dễ quý phái?

Lệnh Hồ Xung buông trường kiếm ra để gã họ Dịch ngừng đầu lên rồi hỏi:

- Các hạ hãy nói rõ quý phái ở trong sông Trường Giang sao lại đục thuyền của phái Hằng Sơn? Cách dụng tâm độc ác như vậy là có mục đích gì? Phái Hằng Sơn đắc tội với quý vị ở chỗ nào?

Định Dật sư thái đến sau chưa hiểu Lệnh Hồ Xung sao lại đối đãi với hai tên hán tử kia như vậy, bà vừa nghe chàng nói thế liền nổi giận ùng ùng quát hỏi:

- Quân giặc cướp kia định chìm chết bọn ta ở trong sông Trường Giang là nghĩa làm sao?

Bọn môn hạ phái Hằng Sơn mười phần có đến tám chín là đàn bà con gái phương Bắc, hoàn toàn không hiểu bơi lội. Nếu thuyền đắm trong sông Đại Giang thì nhất định đều lâm nạn chôn bụng cá, ai nghĩ tới cũng phải khiếp sợ.

Gã họ Dịch lại sợ Lệnh Hồ Xung chìm cả đầu xuống trong thùng dầu vội lớn tiếng đáp:

- Giữa phái Hằng Sơn và Bạch Giao bang bên tại hạ vốn không thù oán. Bọn tại hạ lại chỉ là một bang hội nhỏ bé ở bến Cữu Giang thì khi nào dám gây oán với phái Hằng Sơn là một trong Ngũ nhạc kiếm phái. Chẳng qua... Chẳng qua bọn tại hạ tưởng các vị là một phái nào trong Phật môn quý phái đi về phía Tây, chắc là đi cứu viện... Vì thế... Cái đó... Bọn tại hạ không biết tự lượng sức mình nổi dạ tà tâm. Lần này đã trót, lần sau không dám thế nữa...

Lệnh Hồ Xung càng nghe họ nói càng thấy hồ đồ, liền hỏi vặn:

- Các hạ nói cái gì một phái trong Phật môn? Đi về phía Tây viện trợ? Ờ nói một cách mập mờ như thế thì còn ai hiểu được.

Gã họ Dịch đáp:

- Dạ dạ! Phái Thiếu Lâm tuy không phải là một trong Ngũ nhạc kiếm phái. Nhưng tại hạ tưởng hòa thượng với ni cô cũng là người một nhà...

Định Dật sư thái quát lên:

- Đừng nói càn!

Gã họ Dịch giật mình kinh hãi, tự nhiên co người lại, thành ra phải uống một ngụm dầu hồi lâu không nói ra lời.

Định Dật sư thái thấy thế không nhịn được cười phải phì cười.

Bà nhìn hán tử mặt choắt bảo:

- Người nói rõ ràng mình bạch cho bản ni nghe đi.

Gã họ Tề đáp:

- Dạ dạ! Có một gã tên gọi là Vạn Lý Độc Hành Điền Bá Quang không hiểu sư thái có biết gã không?

Định Dật sư thái đã giận, bụng bảo dạ:

- Điền Bá Quang là một tên dâm tặc hái hoa tiếng xấu đã đồn đại khắp giang hồ khi nào ta lại quen với gã?

Định Dật sư thái nghĩ bụng:

- Mình là người xuất gia tu hành nơi cửa phật mà gã này lại hỏi có quen biết Điền Bá Quang không thì thật là một điều đáng sỉ nhục.

Bà giơ tay phải lên muốn đập xuống đầu gã họ Tề.

Định Nhân sư thái đưa tay trái ra cản lại nói:

- Sư muội đừng nóng giận. Hai vị này bị dâm mình trong thùng dầu đã lâu nên đầu óc không được minh mẫn, chẳng nên chấp trách với họ làm gì.

Rồi bà hỏi gã họ Tề:

- Điền Bá Quang làm sao?

Gã họ Tề đáp:

- Vạn Lý Độc Hành Điền Bá Quang đại gia là bạn thân với Sở bang chúa bên tại hạ. Mấy bữa trước Điền đại gia...

Định Nhân tức giận ngắt lời:

- Cái gì mà Điền đại gia? Gã là một tên tặc tử tội ác ngập đầu ai ai cũng biết, nên giết đi là phải. Vậy mà các vị kết bạn với gã thì ra Bạch Giao bang cũng chẳng tử tế gì.

Gã họ Tề sợ hãi nói:

- Dạ dạ!

Định Nhân sư thái hỏi lại:

- Lão ni chỉ hỏi vì lẽ gì mà Bạch Giao bang bên các vị lại kiếm chuyện với phái Hằng sơn, đồng thời dắt dóm luôn cả tên Điền Bá Quang vào đó làm chi?

Nguyên Điền Bá Quang ngày trước có điều vô lễ với Nghi Lâm, đệ tử phái Hằng sơn, Định Nhân chưa giết gã được để tiết hận, trong lòng đã rất lấy làm tủi hổ, bà không muốn cho ai nhắc đến tên gã nữa.

Gã họ Tề nói:

- Dạ dạ! Vì hết thầy mọi người muốn cứu Nhậm tiểu thư ra sợ mọi người trong chính giáo sẽ giúp hòa thượng trong cơn nguy ngập, bọn tại hạ trong lúc mù quáng đã nảy ra một chủ ý rất hồ đồ...

Định Nhân càng nghe càng chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, bà buông tiếng thở dài nói:

Sư thư ơi! Hai người ăn nói ngây ngô, tiểu muội chẳng hiểu ra làm sao. Sư thư thử hỏi họ coi.

Định Dật sư thái mỉm cười hỏi:

- Nhậm tiểu thư ư? Có phải thị là đại tiểu thư của giáo chủ Triều Dương thần giáo không?

Lệnh Hồ Xung chấn động tâm thần tự nghĩ:

- Bọn này nói chắc là Doanh Doanh rồi!

Sắc mặt chàng biến đổi, bàn tay chàng cũng toát mồ hôi lạnh ngắt.

Gã họ Tề đáp:

- Cái đó! Cái đó tại hạ cũng không biết. Điền đại gia... không phải Điền Bá... Điền Bá Quang mới đây đến Cửu Giang cùng Sử bang chúa uống rượu ở tổng đàn Bạch Giao bang nói là đã ước định đến ngày rằm tháng mười hai thì hết thầy kéo đến đại náo Thiếu Lâm tự để cứu Nhậm tiểu thư ra.

Định Nhân sư thái không nhin được hỏi xen vào:

- Đại náo Thiếu Lâm tự ư? Các vị có bản lĩnh gì mà dám đến vượt râu hùm? Điền Bá Quang làm sao?

Gã họ Tề đáp:

- Dạ dạ! Bọn tại hạ dĩ nhiên là chẳng làm gì được.

Định Nhân sư thái nói:

- Điền Bá Quang cước trình rất lạ. Bất quá đến truyền tin phải không?

Vụ này ai là người đứng chủ trương?

Gã họ Dịch từ nãy giờ đứng yên, bây giờ mới lên tiếng:

- Mọi người nghe tin Nhậm tiểu thư bị tên giặc. Không phải một hòa thượng Thiếu Lâm bắt giữ. Rồi chẳng ai bảo ai đứng lên nói là đi cứu người, nên không ai có chủ trương cả.

Định Nhân sư thái hỏi:

- Các vị có sợ Triều Dương thần giáo không?

Gã họ Dịch đáp:

- Mọi người nhớ tới ơn nghĩa Nhậm tiểu thư nên Đông Phương giáo chủ muốn ngăn trở cũng chẳng ai nghe. Mọi người đều nói: Vì Nhậm tiểu thư thì dù có tan xương nát thịt cũng cam lòng.

Lúc này trong lòng Lệnh Hồ Xung nảy ra rất nhiều mối nghi ngờ chàng tự hỏi:

- Bọn chúng nói Nhâm tiểu thư chẳng hiểu có đúng là Doanh Doanh không? Tại sao nàng lại bị nhà sư chùa Thiếu Lâm bắt giữ. Nàng đã là người trong Ma giáo, được người ngoài cứu viện sao Đông Phương giáo chủ ở Ma giáo lại phản đối cùng ngăn trở? nàng còn nhỏ tuổi như vậy đã làm được việc gì ân nghĩa cho ai mà sao bao nhiêu người nghe tin nàng gặp nạn liền muốn xả thân để cứu giúp? Coi tình hình này thì hiển nhiên Định Nhân sư thái biết nhiều hơn ta. Không hiểu bà tự thủ bàng quan hay là sẽ đi giúp chùa Thiếu Lâm?

Bỗng nghe Định Nhân sư thái hỏi:

- Các vị sợ phái Hằng sơn ta đến viện trợ phái Thiếu Lâm, nên lặn xuống nước để đục thuyền bọn ta cho đắm phải không?

Gã họ Tề nói:

- Chính thế! Bọn tại hạ nghĩ rằng hòa thượng voi ni cô... Cái đó là...

Định Dật sư thái cả giận hỏi:

- Người nói cái gì mà cái này, cái kia lắm thế?

Gã họ Tề đáp:

- Dạ dạ! Cái đó... Tiểu nhân không dám nói nhiều. Tiểu nhân không dám nói cái này cái kia gì gì cả...

Định Dật sư thái hỏi:

- Có phải Bạch Giao bang các người định đến chùa Thiếu Lâm trước ngày rằm tháng mười hai không?

Hai gã họ Dịch họ Tề đồng thanh đáp:

- Đó là hiệu lệnh của Sử bang chúa.

Gã họ Tề nói thêm:

- Đã kéo cả mấy đoàn đi thì Bạch Giao bang của tiểu nhân chẳng thể thụt lại đằng sau người người ta được.

Định Nhân sư thái hỏi:

- Người nói cả mấy đoàn là những đoàn thế nào?

Gã họ Tề đáp:

- Theo lời Điền... Điền Bá Quang thì có Thiếu Hải bang ở Triết Tây, Hắc Phong hội ở Sơn Đông, Bài Giáo ở Tương Tây...

Gã nói liền một hơi đến ngoài ba chục bang hội vừa lớn vừa nhỏ. Gã này võ công bình thường nhưng bao nhiêu tên bao nhiêu bang hội môn phái gã đều thuộc hết.

Định Dật sư thái chau mày nói:

- Toàn là nhân vật trong bàng môn tả đạo, không chịu trông nom chính nghiệp. Chúng tuy nhiều người nhưng chưa chắc làm gì nổi phái Thiếu Lâm.

Lệnh Hồ Xung nghe gã họ Tề kể tên các bang hội thấy có cả bang chúa bang Thiên Hà là Ngân tu giáo Huỳnh Bá Lưu, đảo chúa, trường kinh đảo là Tư Mã Đại, lại còn mấy người mà ngày trước chàng đã gặp ở Ngũ Bá Cương nên trong lòng lại càng nghi hoặc. Chàng cho là người mà họ định đi cứu nhất định là Doanh Doanh rồi không còn nghi ngờ nữa. Chàng không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Phái Thiếu Lâm vì lẽ gì mà bắt giữ... Vị Nhâm tiểu thư nào đó.

Gã họ Tề đáp:

- Cái đó tại hạ cũng không biết rõ chắc là nhà sư chùa Thiếu Lâm ăn no rồi dùng mỡ không có việc gì làm, cố ý tìm ra một chuyện để gây sự.

Định Nhân sư thái nói:

- Xin hai vị trở về bẩm với Sở bang chúa bên quý bang là Định Nhân, Định Dật phái Hằng sơn cùng ông bạn này đi qua Cửu Giang mà không đến bái phỏng Sở bang chúa là có điều thất lễ. Xin Sở bang chúa thông cảm cho. Sáng mai bọn ta cưỡi thuyền đi về hướng Tây mong hai vị lượng cả bao dung đừng phái người đục thuyền của bọn ta nữa.

Hai gã đáp liền:

- Bọn tiểu nhân không dám! Bọn tiểu nhân không dám!...

Định Nhân sư thái nói xong quay lại bảo Lệnh Hồ Xung:

- Trước cảnh trăng trong gió mát, Thiếu hiệp ra ngoài ngắm cảnh một chút. Xin miễn cho bản ni khỏi bồi tiếp.

Rồi bà dắt tay Định Dật từ từ đi vào trong thuyền.

Lệnh Hồ Xung biết bà có ý tị hiềm để cho chàng hỏi chuyện cặn kẽ hai người kia. Nhưng lúc này chàng ruột rối như mớ bòng bong, không biết hỏi câu gì?

Lệnh Hồ Xung đi lui đi tới trên bờ sông rồi lại đứng hồi lâu. Chàng nhìn mảnh trăng lưỡi liềm chiếu ánh sáng xuống dòng sông. Nước sông Đại Giang cuộn cuộn chảy về phía đông. ánh nước rung rinh khiến chàng chợt nhớ tới:

- Hôm nay đã hạ tuần tháng mười một. Ngày rằm tháng sau bọn họ đến chùa Thiếu Lâm thời gian chẳng còn mấy nổi. Hai vị đại sư Phương Chứng và Phương Sinh đối đãi với mình rất tử tế. Bọn này đến cứu Doanh Doanh, tất cùng phái Thiếu Lâm nổi cuộc can qua. Bất luận ai thắng ai bại, bên nào cũng phải tổn thất nhiều. Sao mình không đi đón đầu thỉnh cầu hai vị đại sư tha Doanh Doanh ra để tránh khỏi một cuộc đổ máu khủng khiếp có phải hay không?

Chàng lại nghĩ:

- Hai vị sư thái Định Nhân, Định Dật thương thế đã bớt được quá nửa. Định Nhân sư thái bề ngoài coi chẳng khác một vị lão ni thông thường mà thực ra bà ta biết nhiều hiểu rộng. Thật là một cao nhân kiến thức hiếm có trong võ lâm. Bà thống lĩnh quần chúng trở về bắc. Chỉ mong sao đừng mắc phải bọn cường địch phái Tung Sơn, hoặc gặp phải mối nguy nan khó bề đối phó là yên rồi. Có điều bây giờ mình cáo từ các vị bằng cách nào?

Mấy hôm nay chàng ở với bọn ni cô, cô nương cùng chia hoạn nạn đã được mọi người kính cẩn ra chiều thân thiết. Ai cũng kêu chàng chẳng khác một vị sư thúc trong bản môn. Bây giờ đột nhiên chia tay, chàng cảm thấy trong lòng bịn rịn khôn bề mở miệng.

Bỗng nghe có tiếng chân bước lạo xạo. Hai người từ từ đi tới. Chính là Nghi Lâm và Trịnh Ngạc.

Hai cô còn cách Lệnh Hồ Xung chừng hai trượng đã cất tiếng gọi:

- Lệnh Hồ đại ca!

Rồi dừng bước.

Lệnh Hồ Xung chạy lại đón hai cô, hỏi:

- Các vị sư muội giạt mình tỉnh giấc phải không?

Nghi Lâm đáp:

- Lệnh Hồ đại ca! Chương môn sư bá bảo bọn tiểu muội ra nói với đại ca...

Nàng nói tới đây rồi lúng túng, đùn cho Trịnh Ngạc:

- Sư tỷ nói, nói với đại ca đi!

Trịnh Ngạc nói:

- Chương môn sư thúc bảo sư muội nói chứ có bảo ta nói đâu?

Nghi Lâm nói:

- Sư tỷ nói cũng được chứ sao?

Trịnh Ngạc liền nói:

- Lệnh Hồ đại ca! Chương môn sư thúc bảo là ơn to không nên nói đến chuyện cảm tạ mà xong. Từ nay trở đi phái Hằng sơn sẽ phục vụ đại ca bất cứ là việc gì. Nếu đại ca bảo đến chùa Thiếu Lâm để cứu Nhâm tiểu thư thì phái Hằng sơn cũng xin ra sức.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Mình không nói gì đến chuyện đi cứu Doanh Doanh mà sao Định Nhân sư thái cũng biết mới lạ? à phải rồi! Quân hùng tụ hội ở Ngũ Bá Cương tìm cách trị bệnh cho mình cũng vì họ nể mặt Doanh Doanh. Vụ này đã làm chấn động võ lâm. Bọn hữu giang hồ đều biết hết Định Nhân sư thái biết đến cả hai tên kém cỏi "Trường Giang song phi ngư" thì có lý đâu bà không biết vụ này?

Chàng nghĩ tới đây bất giác thẹn đỏ mặt lên.

Trịnh Ngạc lại nói:

- Chương môn sư thúc còn bảo: Vụ này cả hai bên tốt hơn hết là đừng xảy ra chuyện tranh chấp. Lão nhân gia cùng Định Dật sư thúc cả hai vị lúc này đã qua sông rồi, định đi ngay đến chùa Thiếu Lâm để thỉnh cầu Phương trượng đại sư chùa này tha người. Xin Lệnh Hồ đại ca cùng bọn tiểu muội từ từ đi trước.

Lệnh Hồ Xung nghe nói vậy thì ngẩn người ra hồi lâu không nói nên lời. Chàng giương mắt nhìn ra sông Trường Giang, xa xa quả thấy một con thuyền nhỏ đã giương buồm trắng cho chạy về phía Bắc thì lòng cảm thấy một mùi vị khó tả. Chàng vừa cảm kích vừa bẽn lẽn nghĩ thầm:

- Hai vị sư thái đã là những nhân vật đạo cao đức trọng nơi cửa Phật mà còn là những cao nhân võ lâm, nay chịu thân hành đến phái Thiếu Lâm để cầu cạnh thì thật tử tế quá! Mình là một tên vô danh tiểu tốt lảng mạn trên chốn giang hồ, làm toàn việc không đoan chính mà thành ra con người có giá trị tăng lên gấp trăm phần. Chắc Phương Chứng phương tượng nể mặt hai vị sư thái sẽ buông tha Doanh Doanh.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây đã yên tâm được một chút. Chàng quay đầu nhìn lại thấy gã họ Dịch và gã họ Tề vẫn đứng ở trong thùng dầu thập thò ngó trộm, thủy chung không dám bước ra ngoài chàng cho là hai gã này thấy mấy người đi cứu Doanh Doanh một cách nhiệt thành thì chắc mình sẽ vấn tội chúng, lòng chàng không nỡ, liền tiến lại gần chấp tay nói:

- Tại hạ trong lúc lỡ mãng đắc tội với hai vị anh hùng "Trường Giang Phi Song Ngư" ở Bạch Giao bang. Sự thực chỉ vì không biết rõ nguyên nhân nội vụ, mong rằng hai vị thứ lỗi cho.

Chàng nói xong xá dài một cái.

Trường Giang Song phi ngư thấy Lệnh Hồ Xung lúc trước rất nghiêm khắc mà bây giờ ra chiều kính cẩn thì rất lấy làm lạ, chúng vội chấp tay đáp lễ.

Trong lúc hoang mang, chân tay luống cuống bắn tung tóe cả dầu vào ba người Lệnh Hồ Xung, Nghi Lâm cùng Trịnh Ngạc thành từng giọt lấm tẩm.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười gạt đầu rồi quay lại nhìn Nghi Lâm cùng Trịnh Ngạc nói:

- Chúng ta đi thôi.

Ba người về đến trong thuyền, quần đệ tử phái Hằng sơn tuyệt không ai nhắc đến vụ này. Cả Nghi Hòa, Tần Quyên đều là những cô đầy tính hiếu kỳ, cũng chẳng hỏi Lệnh Hồ Xung một câu nào. Chàng biết đây là Định Nhân sư thái lúc ra đi đã dặn bọn họ đừng nhắc đến, để chàng khỏi mắc cỡ và khó trả lời.

Lệnh Hồ Xung tuy trong lòng ngấm ngấm cảm kích. Nhưng chàng thấy mấy cô lộ vẻ tựa như cười mà không phải cười, chàng cũng đâm ra hoang mang luống cuống, tự nhủ:

- Coi kiểu này thì bọn họ đã nhất định cho Doanh Doanh là ý trung nhân của mình rồi. Thực ra giữa Doanh Doanh và mình vẫn còn thanh bạch, chưa đủ động đến một câu tư tình nam nữ nào. Nhưng bọn họ không hỏi tới, chẳng lẽ mình lại tự biện bạch?

Chàng thấy cô nữ đệ tử nhỏ tuổi nhất ở phái Hằng sơn là Tần Quyên cặp mắt lăm lét nhìn chàng thì chàng không nhịn được nữa, liền nói:

- Hoàn toàn trả có chuyện gì đâu, các vị... đừng có nghĩ quanh nghĩ quẩn.

Tần Quyên cười hỏi:

- Tiểu muội có nghĩ quanh nghĩ quẩn gì đâu?

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt lên đáp:

- Tiểu huynh đã đoán ra hết rồi!

Tần Quyên cười hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca đoán thế nào?

Lệnh Hồ Xung chưa kịp trả lời thì Nghi Hòa lại nói:

- Tần sư muội! Đừng nhiều lời nữa. Chưởng môn sư bá đã dặn mà ngươi quên rồi ư?

Tần Quyên miễn cưỡng nói:

- Dạ dạ! Tiểu muội không quên đâu.

Lệnh Hồ Xung ngoảnh đầu ra chỗ khác để tránh luồng nhãn quang của cô. Chàng thấy Nghi Lâm ngồi trong góc khoang thuyền, sắc mặt nhợt nhạt ra chiều lãnh đạm, chàng không khỏi động tâm tự hỏi:

- Trong lòng nàng nghĩ gì? Tại sao nàng không trò chuyện với ta.

Lệnh Hồ Xung đang bồn chồn nhìn Nghi Lâm, chàng chợt nhớ tới bữa trước ở trên núi Hành sơn ngoài thành, chàng bị thương rồi, nàng ôm chàng mà chạy trong vùng hoang dã. Khi đó vẻ mặt nàng rất tha thiết, rất khích động, chứ không thờ ơ lạnh nhạt, chẳng hỏi đến chuyện gì như lúc này. Duyên cớ vì đâu? Tại sao nàng lại thần thờ như vậy?

Lệnh Hồ Xung say mê nhìn Nghi Lâm thấy nàng nhủ thấp cặp lông mày như kiểu ngồi nhập định.

Nghi Hòa bỗng lên tiếng gọi:

- Lệnh Hồ sư huynh!

Lệnh Hồ Xung không nghe tiếng, nên không trả lời.

Nghi Hòa lớn tiếng hơn:

- Lệnh Hồ sư huynh!

Lệnh Hồ Xung giật mình hấp tấp quay đầu hỏi lại:

- ô! Có chuyện gì vậy?

Nghi Hòa đáp:

- Chưởng môn sư bá bảo sáng mai không chừng bọn ta sẽ đổi lên đường bộ hoặc vẫn đi thuyền, đều là tùy ý Lệnh Hồ sư huynh.

Lệnh Hồ Xung trong lòng chỉ mong lên bộ mà đi để mà biết tin tức Doanh Doanh. Nhưng chàng liếc mắt ngó thấy Nghi Lâm lông mi nhủ thấp long lanh ngần lệ, tình trạng rất đáng thương, chàng tự nhủ:

- Bọn họ đều cho là lòng ta nóng nảy muốn gặp Doanh Doanh. Thực ra có chuyện gì với nhau đâu.

Chàng liền đáp:

- Chưởng môn sư thái bảo chúng ta đi từ từ thì cứ ngồi thuyền đi như cũ. Tiểu huynh chắc bọn Bạch Giao bang chẳng dám làm gì chúng ta đâu?

Tần Quyên cười hỏi:

- Lệnh Hồ sư huynh có yên tâm được không?

Lệnh Hồ Xung mặt hơi ửng đỏ, chàng chưa kịp trả lời thì Nghi Lâm đã quát lên:

- Tần sư muội! Sư muội hãy còn trẻ nít ít nói đi được không?

Tần Quyên cười đáp:

- Được! Có chi mà không được? A Di Đà Phật. Tiểu muội không được yên tâm lắm.

© [HQD](#)